

AVRAM IANCU - 200!

Nr.6(46/iunie 2024)

SENIORII MILITARI ÎNTRE DEMNITATE ȘI UMILINȚĂ

General-locotenent dr. Grigore STAMATE

Multe, foarte multe sunt evenimentele din istoria atât de zbuciumată a acestui minunat și excesiv de tolerant popor, în care armata română s-a manifestat cu o tenacitate și un eroism de toată admirația. Imediat, după punerea bazelor moderne ale acesteia, de către marele domnitor Alexandru Ioan Cuza¹: în războiul de independență a României (1877-1878); apoi, succesiv, în al doilea război balcanic (1913), în Marele Război de Întregire a Neamului Românesc (1916-1919) și în Al Doilea Război Mondial (1941-1945). Aceasta, ca să nu mai socotim toate momentele de grea cumpănă, în care populația scanda: „Armata este cu noi” ori „Să vină Armata!”: la marile cutremure sau la inundațiile catastrofale, precum și contribuția efectivă a militarilor la realizarea importantelor edificii, chiar în plină „epocă de aur”: Transfăgărășanul, Canalul Dunăre-București, Metroul bucureștean, Casa Poporului etc.

Indiferent de grad ori de funcție, militarii români s-au implicat, fără de nicio ezitare, în soluționarea unor inconveniente de ordin strategic, prilej cu care și-au probat neprecupețitul efort și au conferit siguranță patriei și poporului, în slujba cărora s-au pus, cu atâta devotament.

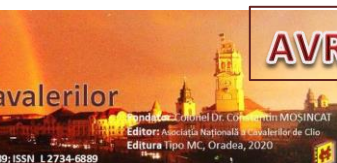
În august 1968, când cinci state din vecinătatea imediată au invadat Cehoslovacia ori în decembrie 1989, când era plănuită dezmembrarea României, valorosul corp de cadre militare (indiferent de ministerul aparținător), potrivit doctrinei de apărare (care niciodată nu trebuie identificată cu persoana cuiva) a dovedit înțelepciunea și diplomația corespunzătoare pentru a nu implica țara în incidente regretabile. Iar, dacă atunci – în acel decembrie sângeros și rece – când forțe ostile românimii, organe de informații special pregătite în operațiuni de destabilizare a ordinii de drept nu au reușit să-și pună în aplicare planurile diabolice de distrugere a României, aceasta s-a datorat aceluiași corp de cadre (adesea nevăzute), care au știut cum să le contracareze intențiile și să prevină declanșarea unui război civil. Aspecte reale, puțin cunoscute, care la acel moment au fost devansate de seria de emisiuni mediatice dușmănoase și manipulatorii, de scenariii anume regizate și de apariții editoriale speculative, categoric, menite să discrediteze toate categoriile militare, în ideea declanșării unui conflict între armată și securitate (în sarcina cărora s-a inventat peste măsură). Nu s-a putut, în principal din considerentele sus-menționate, și totul, absolut totul, s-a datorat seniorilor noștri de astăzi (insist: indiferent de structura, din care au făcut parte), care la acea vreme aveau comanda respectivelor compartimente operative, pe care le-au mânăuit (fie și din umbră) cu o pricepere demnă de toată recunoștința.

Din nefericire, spolierea indusă și exagerată a unora dintre aspectele de suprafață, asupra cărora s-a plusat cu o îndârjire antiromânească, a înăbușit adevărata realitate și a deturnat atenția majorității înspre aspecte de „interes imediat”. Iar, cu sprijinul acelorași alogeni – extrem de frustrați de nereușita inițială – în fruntea instituțiilor, inclusiv a armatei și a compartimentelor de interne, au fost ajuns indivizi care, în folos propriu, au călcat în picioare idealuri naționale sfinte, pe care – așa, ca pentru o „acoperire” – le-au pus pe seama aceluși regim de „tristă amintire”. Asta a fost situația atunci și, cel mai probabil, aceasta (am în vedere ce a urmat) a reprezentat „variante B” a celor care, întotdeauna, ne-au râvnit teritoriul și bogățiile.

Da, cândva, armata țării, poliția, organele de informații și celelalte elemente înregimentate în structuri de tip militar constituiau fala națiunii și reprezentau un serios impediment pentru cei care ar fi atentat la suveranitatea, independența și integritatea teritorială a României. Atunci, când armata era obligatorie și constituia o adevărată forță de temut, iar numărul celor aflați în serviciu militar activ depășea 300.000 (orice comparație cu efectivele din prezent, chiar dacă unele statistici le ridică la peste 100.000, fiind superfluă). Desigur, cu toate neajunsurile supralicite de neromâni, care încă sunt puse pe seama militarilor, de către „analști”, care nu au executat nicio zi de armată.

Da, graba cu care s-a acționat pentru epurarea cadrelor valoroase, ca și tăcerea care, intenționat, s-a așternut asupra meritelor lor, este pe cât de condamnabilă, pe atât de nemeritată, pentru că – la fel de nemeritat – aruncă o pată pe obrazul poporului, care și astăzi, în sondajele privind încrederea în instituțiile statului, o situează armata pe locul fruntaș.

¹ Legea de organizare a armatei din 27 noiembrie/9 decembrie 1864 (începutul fiind precedat de tabăra de la Florești și manevra generală de la Băicoi din 23 august 1859).

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6(46/iunie 2024)

Acei bravi ostași, sunt seniorii care, în prezent, suportă o umilință gravă, doar pentru că și-au iubit țara – mai presus decât familia, decât propria lor viață – și pentru că, întotdeauna, au avut îndrăzneala să le fie alături românilor în demersul lor justificat pentru un trai mai bun, pentru liniște și pace, într-o lume mai dreaptă.

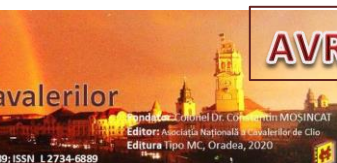
Pentru eforturile acestora, conducerea acelor vremuri, indiferent de natura politică, în virtutea înaltelor atribuții încredințate de organismele legiuitoare și în asentimentul poporului, conștient de rolul și necesitatea lor în societate, le-au conferit militarilor, pe bază de contract, o serie de drepturi, ca o contraprestație la suita de obligații și privațiuni la care au fost supuși. Drepturi, pe care, guvernele de după anii 1990 – odată cu reducerea efectivelor și distrugerea tehnicii de luptă de proveniență românească – le-au diminuat considerabil. Adesea, fără de nicio noimă, chiar în dauna legii, aservind țara unor interese străine de cel național și întreținând, adesea fără asentimentul poporului, unitățile altora, care se grăbesc să-și apere propriile interese, chiar și pe teritoriu românesc. Fără de nicio remușcare ori considerație, ca și când Grădina Maicii Domnului le-ar fi fost pusă la dispoziție prin nu știu ce fel de pronie.

Concomitent, prin nepermise mistificări, pentru a-și justifica noua manifestare, atitudinea și obediența – prin acea parte a mass-mediei aservită străinătății – s-a promovat o intensă campanie de denigrare a corpului militar, lovind, deopotrivă, atât partea activă, cât și pe cea în rezervă. Acțiuni care, sub atenta încurajare și alimentare din exterior, s-au extins treptat asupra întregului sistem de siguranță și de ordine publică, încât astăzi profesia de militar este pusă într-un cântar, care arar mai deservește și interesele națiunii. Pentru că eroii noștri de azi – sau, mai exact, ai lor – se afirmă pe teatre de operațiuni care, adesea, nu au nicio legătură cu dispozițiile constituționale românești. De aici, și desconsiderarea, pe care, din nefericire, cei în activitate o resimt cu totul altfel; ori, dacă o resimt, se ascund, precum lașii, sub paravanul „ocrotitor” al altor doctrine. Așa s-a ajuns la acea gravă nerecunoștință din partea unora, care nu vor sau nu pot gândi dincolo de aprecierea de moment, desconsiderându-i pe foștii lor comandanți ori pe camarazii trecuți, potrivit unui alt fel de statut, în rezervă sau în retragere. Iar de aici, și aberațiile care inundă spațiul virtual, prin care se induc fel de fel de idei menite să producă o ruptură între categoriile sociale, îndeosebi față de militari. Poveștile despre „pensiile nesimțite” sunt promovate cu atâta nerușinare și cu atâta dispreț, încât până și între cei în rezervă și în retragere au apărut contrarietăți. Pentru că nimeni nu se mai preocupă să le demonstreze că, în prezent, prestația unora dintre cei care conduc (hai să zicem: cei care au condus) – de la cel mai înalt nivel – sistemul militar, este deplorabilă; fapt, ce se repercutează negativ asupra tuturor contingentelor active, în rezervă ori în retragere.

Din nefericire, odată cu degradarea structurilor și nesocotirea unor norme legale instituite în timp îndelungat, precum și prin implantarea în organismul cândva sănătos al armatei, al poliției și al altor elemente de ordine și siguranță națională a arivismului, obedienței, inculturii și a mai tuturor racilelor – care niciodată nu au fost caracteristice poporului român – se riscă afectarea gravă a însăși existenței neamului românesc. Dar, cine să mai observe și o asemenea stare, când interesele altora capătă prioritate în fața oricărei tendințe naționale, firești, de redresare și de revenire grabnică la tradițional și la normalitate.

Pe un asemenea fond, au proliferat atitudinile antinaționale, alogeni au prins curaj și, cu fiecare zi în adaos, mușcă din mâna care îi hrănește; în timp ce „aliații” se „mândresc” cu un „întovărășit”, pe care-l pot manevra și dirija la liberă alegere. Și, toate acestea, din cea mai simplă motivație: vrem ori nu vrem să acceptăm, armata română, ca și celelalte elemente – care nu mai sunt reunite în vreun sistem organizat de apărare – nu mai prezintă importanță, când teritoriul românesc este împânzit de trupe și tehnică străină. Iată, de ce nu mai trebuie să surprindă pe nimeni că plaiurile mioritice pot deveni oricând un teatru de război, dincolo de scena căruia, mai marii lumii se pot desfăta cu un „grandios” spectacol, aducător de mari profituri.

Între timp, pentru a se șterge orice urmă de demnitate, în mai toate planurile, se intensifică acțiunile de ponegrire și îndepărtare a poporului român de sigurul apărător atestat de istorie: armata activă și rezerva sa, încă validă, în caz de necesitate. Și, ca să se elimine orice posibilitate de încredere în acestea, la fel se procedează cu celelalte forțe de interne și cu serviciile de informații, în sarcina cărora se nascocesc năzdrăvăni, în același scop, vădit denigrator. Chestiuni grave, ce știrbesc autoritatea românească în multiple planuri și care o înjosesc în fața populației, grabnic predispusă la interpretări; cu deosebire, a tinerilor, prea puțin avizați în asemenea escamotări.

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

Cu doar câteva zile în urmă – în speranța că se va găsi cineva, dintre potențaii puterii, care să le elimine nedreptățile și să echilibreze cumva balanța care se înclină, din ce în ce mai mult, înspre inechitate – o masă însemnată de rezerviști (n-are importanță numărul, ci manifestarea, ca atare), care nicidecum n-ar fi trebuit să fie forțată de realitatea unor fapte îngrijorătoare, se deplasa disciplinat înspre sediul guvernamental din Piața Victoriei. Scopul era să-și apere cumva drepturile, respectiv acele stricte obligații de stat, pe care actualii, ca și foștii responsabili de starea armatei și a rezervei sale, le-au trimis în desuetudine. În majoritate însă – cum înșiși o afirmau – nu au venit, așa, doar pentru a-și „rotunji” pensia cum sunt tentați unii să mai creadă (fără să ia seama că, între cuantumul reale, pentru aceleași servicii în slujba țării, decalajul este undeva de la 1/20) – ci și pentru acele deziderate majore, care privesc nemijlocit soarta țării. Acum, când se insistă pe implicarea României într-un război, în care se învâlmășesc interese ce presupun apărarea unor drepturi, care nicidecum nu vor fi de folos românesc. Pentru că, înainte de orice avantaj personal, militarii de carieră au pus și încă mai pun interesele generale la loc de frunte și nu le este deloc indiferent ce se întâmplă dincolo de cortina, în dosul căreia acestea sunt scoase la mezinat (mare atenție cu ce va ieși în întâmpinarea celor interesați șeful statului la summitul de la Vilnius, din luna aceasta).

Indiferent de vârstă, persoane cu sănătatea măcinată adânc de boli profesionale și dezgustate de neîmplinirea idealurilor, prin care sperau ca evenimentele din decembrie 1989, să le situeze patria printre cele mai sigure state din Europa, din mai toate punctele de vedere (atunci, când România nu mai era îndatorată cuiva) suportă azi o dezamăgire de nedescris. Umilința la care sunt supuși, de peste trei decenii, nu le-a afectat însă acel simțământ nobil și sfânt, ce se numește onoare, după cum nici angajamentele asumate în considerarea jurământului militar și a celor depuse sub drapelul patriei. Și, ca buni patrioți, încă speră în mai bine, dacă nu pentru ei, atunci pentru urmași, pentru țara aceasta, încă a noastră (așa ne place să credem), care merită mult mai mult, decât să fie despuiată de tot ce reprezintă avuție națională.

I-am urmărit atent, cu privirea cunoscătorului, care le-a împărtășit considerațiile aproape o jumătate de veac, și nu pot spune că nu m-a încercat un sentiment amar, de inchiitudine, când i-am observat cum – în pofida oricăror afecțiuni fizice, ca și a unei călduri insuportabile – se străduiau să se deplaseze cu fruntea sus și cu pas ferm. Și, la fel, cum se salutau voios, camaradereste, și cât se bucurau de revederea celorlalți și cum, în privirile lor pline de înțelegere, acordau credit unor indivizi, cărora nu le pasă nicidecum de soarta tuturor. Prea multe sunt cărțile, cu care se pariază interesul românesc, ca la masa de joc să mai aibă loc și chestiuni atât de simple și „elementare”, care nu se regăsesc nicidecum în doctrina sub umbrela căreia suntem năpădiți de obligații și prea puțin de avantaje. Unde, ca parteneri – cum ne considerăm – nu mâncăm toți aceeași pâine, chiar dacă este dospită în grâu românesc; căci, egalitatea de tratament între cei puternici și aspiranți rămâne for ever un deziderat.

Dar, cum umilința la care este supus acest popor, în propria grădină, excede orice apreciere, ce mai contează o rezervă (fie ea și armată), în condițiile în care țara, de ceva timp, este tributară altora, care ne oferă asigurări ferme, că atâta timp cât le vom fi de folos – ca forță umană și, desigur, ca resursă materială – nimic nu ne poate atinge.

Cât despre demnitate, nicio pricopseală: o simplă calitate, pentru unii și o înaltă autoritate, pentru alții; iar, între cele două talere ale balanței – așa, ca pentru echilibru – umilința. Umilința generală, a noastră a tuturor, ca un bonus care, treptat, dar sigur, estompează orice alt simțământ românesc.

Acolo, pe caldarâmul încins al neputinței din Piața Victoriei, am avut deosebita onoare să mă întâlnesc cu oameni mari – în adevăratul înțeles al cuvântului – cu personalități, care au comandat armate, mari unități și unități, cu stat-majoriști de excepție, cu șefi de inspectorate, cu polițiști de un înalt profesionalism, cu atâția ofițeri și subofițeri (inclusiv, de la penitenciare), a căror prestație a colorat atât de frumos activitatea unor ministere și comandamente. Și, mărturisesc: mi-a fost atât de greu să accept că, în respectiva ipostază, parcă toți se jenau că au fost nevoiți să se întâlnească într-o asemenea nefericită împrejurare. Iar, dacă pentru majoritatea celor care privesc lucrurile dintr-o laterală, fără să aibă habar de ce urmează să se întâmple, militarii aceștia chiar conștientizează nevoile țării și, în plus, încă le pot fi de folos celor de la vârful puterii, pentru că au pregătirea, experiența și înțelepciunea atât de necesare în contextul în care în apropierea frontierelor scânteiază pericolul unui război devastator. Dar, nimic din toate acestea, pentru că, în obtuzitatea minții (nu a tuturor, ca să nu exagerăm), unii mai cred că atâta vreme cât suntem sub apanajul cuiva, nimic nu ne poate atinge.

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

Deșarte speranțe! Istoria, care acum nu se prea mai învață în școli, istoria artei militare, care a fost eradicată definitiv din spațiul academic, în favoarea unei altfel de „istorie”, ne-ar demonstra cu totul altceva. Dar, până la urmă, dacă este să fim corecți, nu trebuie multă strădanie, ca să observăm cam ce s-a întâmplat pe acolo, pe unde ce-i care s-au erijat în unicii „apărători ai democrației” au intervenit.

Până și Ucraina ne oferă un edificator exemplu și nu ne rămâne decât să luăm bine aminte. Asta – să se înțeleagă, la fel de bine – nu înseamnă că repudiem, din start, alianțele militare ori uniunile de tip economic (care ar trebui să se rezume doar la acest obiectiv „economic”), sub condiția de a nu se erija cineva, din interiorul „aliat”, deasupra celorlați.

Iată, de ce ne îngrijorează atât de tare afirmația comandantului suprem al Armatei române, potrivit căruia, summitul de la Vilnius: „are mize importante, care țin de prioritățile noastre de politică și de securitate”. Pentru că, adesea, nici noi, militarii, nu reușim să-i descifrăm intențiile; cu deosebire, atunci când consultarea națională e trecută în plan secund.

Citeam undeva, într-un editorial, că „România este o țară care și-a pierdut demnitatea. Și nu a pierdut-o în timpul turcilor, așa cum nu a pierdut-o nici în timpul fanarioților și nici măcar al comuniștilor”; iar, „acum, când nu e nicio cizmă vizibilă pe gâtul nostru (aici, am serioase rețineri – n.n.), când suntem în poziții care să ne permită să facem istorie (idem – n.n.), trăim cel mai mare declin al demnității noastre din toată istoria”². Departe de mine achiesarea la etichetarea înfiorătoare, dar pot să vă asigur că, până și în nedreapta umilință, la care sunt supuși, fără de niciun respect, majoritatea personalului militar și a celor asimilați acestuia, în rezervă ori în retragere, încă nu și-a pierdut demnitatea. Educația primită, nivelul superior de instruire, înaltele comandamente morale și de credință, dragostea necondiționată față de patrie și popor nu le permit așa ceva, independent de orice altă considerație.

Față de o asemenea realitate, la rându-mi, mă întreb și-i întreb și pe cei cu atribuții exprese în referire la apărarea țării și a poporului român, pe comandanții și șefii actuali, care-și desfid foștii camarazi, ca și pe comandanții care le-au pus arma în mână, și se umilesc în fața unor străini, care nicidecum nu vor gândi românește:

Domnilor, când și unde ne-am pierdut noi, militarii, demnitatea?

Iar, dacă veți aștepta răspunsul până când, la rându-vă, veți ajunge și voi seniori – cu toate decorațiile din teatre de operații îndepărtate – vă asigur, că atunci va fi prea târziu. Și pentru voi și, din nefericire, și pentru patria lăsată de izbeliște. Doamne ocrotește-i pe români!

² Dr. Bogdan Duca, *Unde ne-am pierdut demnitatea?*, în *Qmagazine*, articol accesat în 8 iunie a.c.